

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, se sídlem Lublaňská 18, Praha 2, zastoupený Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Muchova 13/232, Praha 6, proti žalované: **Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s.**, se sídlem Olšanská 2666/7, Praha 3, zastoupená Mgr. Danem Loukotou, advokátem se sídlem Zubatého 450/9, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2013, č. j. 11 A 317/2011 – 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2013, č. j. 11 A 317/2011 – 75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 9. 2013, č. j. 11 A 317/2011 – 75, zrušil rozhodnutí společnosti Investiční a rozvojová Praha 3, a.s. (dále jen „původní žalovaná“), ze dne 5. 9. 2011, č. j. NŘ/593/2011, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 5. 8. 2011, sp. zn. NŘ/561/2011 v části, ve které byla odmítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatel podal dne 26. 7. 2011 u původní žalované žádost o poskytnutí informací týkající se projektu regenerace Lupáčovy ulice. Konkrétně žádal o 1) poskytnutí zadávací dokumentace, 2) kopie všech uzavřených smluv s vítězným uchazečem a všech faktur vystavených na základě uzavřených smluv, a to vše u veřejných zakázek vedených v Informačním systému o veřejných zakázkách (dále jen „ISVZ“) pod ev. č. a) 60040249, b) 60047065, c) 60045015, d) 60053340, e) 60060906, f) 60051091, g) 60048004, h) 60044251, i) 60034661 a j) 60030216. Původní žalovaná sdělila stěžovateli, že informace v rozsahu bodu 1) budou poskytnuty po zaplacení částky odpovídající obvyklým nákladům na zpracování informací a že informace v rozsahu bodu 2) neposkytne, protože jsou předmětem obchodního tajemství podle ust. § 51 obch. zák. Následně zaslal stěžovatel původní žalované stížnost na postup při vyřizování žádosti o

informace, odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace a podnět finančnímu výboru ke kontrole hospodaření s prostředky. Na to zareagovala původní žalovaná sdělením, že představenstvo usnesením č. 12 ze dne 2. 9. 2011 rozhodlo vyhovět stížnosti na kalkulaci nákladů v části „přímé osobní náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ a tuto položku neučtovat. Původní žalovaná rovněž sdělila stěžovateli, že mu poskytne informace v rozsahu bodu 1) žádosti až po zaplacení částky odpovídající obvyklým nákladům na zpracování informací a vypočítala náklady na kopírování dokumentace v celkové částce 3.380 Kč. Současně opakovaně stěžovateli sdělila, že mu neposkytne informace v rozsahu bodu 2) žádosti, neboť jsou předmětem obchodního tajemství. Městský soud se dále zabýval charakterem napadeného rozhodnutí. Původní žalovaná ve sdělení ze dne 5. 9. 2011 v podstatě zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 5. 8. 2011 a toto rozhodnutí potvrdila, když uvedla, že neposkytne informace v rozsahu bodu 2) žádosti. Rozhodovala tedy o právech a povinnostech stěžovatele, proto je její úkon rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Poté městský soud zkoumal, zda toto rozhodnutí splňuje náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení. Podle městského soudu těmito zákonným požadavkům předmětné rozhodnutí neodpovídá. Výroková část a poučení účastníků chybí zcela, a pokud jde o odůvodnění, nelze přehlédnout, že se původní žalovaná omezila na pouhé konstatování, že požadované informace neposkytne, neboť jsou předmětem obchodního tajemství na základě ust. § 51 obch. zák. Rozhodnutí původní žalované je tedy neúplné a nepřezkoumatelné. Uvedla-li původní žalovaná jako důvod odmítnutí informace to, že kopie faktur a přílohy k fakturám jsou předmětem obchodního tajemství, bylo její povinností tento svůj závěr dostatečně odůvodnit tak, aby bylo patrné, na základě jakých úvah k němu dospěla a aby při soudním přezkumu bylo možné bez jakýchkoli pochybností zjistit, zda uvedený závěr nebyl použit účelově. Stěžovatel v odvolání mj. uvedl, že má-li být určitá informace navíc považována za obchodní tajemství dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být jako taková, v souladu se skutečným stavem věci, označena již před doručením žádosti o informaci. Obchodním tajemstvím v žádném případě nemůže být celá uzavřená smlouva, či dokonce faktura hrazená z veřejných prostředků. Podle městského soudu se ale původní žalovaná v napadeném rozhodnutí s odvolacími námitkami stěžovatele nevypořádala a bylo proto její rozhodnutí nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Městský soud současně rozhodl o nákladech řízení, a to tak, že stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 7.800 Kč, která se skládá ze soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny za dva úkony právní služby po 2.100 Kč (převzetí zastoupení a podání žaloby) a dvou režijních paušálů po 300 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel předně městskému soudu vytýkal, že nesprávně rozhodl o nákladech řízení, neboť mu nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku k vyjádření původní žalované. Dále městskému soudu vytýkal, že nerozhodl o všech žalobních návrzích. Stěžovatel v žalobě vedle zrušení druhostupňového rozhodnutí navrhoval i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Současně požadoval, aby městský soud nařídil původní žalované poskytnout stěžovateli požadované informace ve smyslu ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud však zrušil pouze druhostupňové rozhodnutí. Stěžovatel dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 71, uvedl, že nastaly podmínky pro změnu výkladu ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinné subjekty, jedná se zejména o obchodní společnosti vlastněné územně samosprávnými celky nebo státem, ani po dvanácti letech platnosti zákona o svobodném přístupu k informacím účelově neumějí odůvodnit svá rozhodnutí. Pouhé zrušení nezákonného rozhodnutí stěžovatelovo postavení nijak nezlepšuje, protože nemá vymahatelný titul pro získání požadovaných informací. Podle stěžovatele přitom krajské soudy v současnosti důsledně aplikují ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel poukázal i na to, že se městský soud pro absenci soudního spisu nemohl zabývat podstatou věci. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, jakož i rozhodnutí původní žalované. Současně navrhl, aby bylo vysloveno, že původní žalovaná je povinna poskytnout stěžovateli požadované informace, tj. kopie uzavřených smluv a faktur včetně jejich příloh.

Žalovaná jako právní nástupce původní žalované (dále jen „účastnice řízení“) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud by soudy měly možnost nařídít zpřístupnění informací i v případech nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, byla by tato možnost ve své podstatě paušální procesní sankcí ukládanou povinným osobám. V některých případech by navíc soudy měly bez dalšího povinnost nařídít zpřístupnění informace, která podléhá utajení. Poukázala rovněž na to, že mezi ní a stěžovatelem došlo k řadě jednání a v současné době zůstává předmětem sporu pouze otázka nákladů za poskytnutí informací. Rozsah informací, které stěžovatel požaduje, totiž představuje několik tisíc stran. Stěžovateli byla navíc část požadovaných informací poskytnuta, a to k zakázkám vedeným v ISVZ pod ev. č. 60040249, 60060906, 60047065, 60034661, 60045015, 60053340, 600302016, 60044251, 60048004 a 60051091. Vyjádřila také nesouhlas se stěžovatelem v tom, že by absence správního spisu měla vliv na rozsudek městského soudu. Z odůvodnění rozsudku nelze dovodit, že by jeho nosným důvodem byla absence správního spisu. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V replice k vyjádření účastnice řízení stěžovatel uvedl, že mu byla poskytnuta pouze část požadovaných informací, konkrétně zadávací dokumentace k veřejným zakázkám a torzo každé smlouvy o dílo. Tyto smlouvy jsou však koncipovány tak, že veškeré podstatné informace jsou obsahem příloh k těmto smlouvám. Přílohy ke smlouvám a faktury však stěžovateli poskytnuty nebyly.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal i pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Předně je třeba rozsudku městského soudu vytknout vadu, kterou bylo nutno zohlednit i bez stěžovatelovy námitky. Městský soud totiž v záhlaví rozsudku jako žalovanou označil „Investiční a rozvojová Praha 3 a.s.“ a ve vztahu k této společnosti formuloval i výroky rozsudku. Podle údajů v obchodním rejstříku však společnost Investiční a rozvojová Praha 3, a.s. k datu vydání napadeného rozsudku (tj. 9. 9. 2013) již neexistovala, protože se na základě fúze sloučila se společností Správa majetkového portfolia Praha 3, a.s., přičemž do obchodního rejstříku byla tato skutečnost zapsána již

dne 1. 8. 2013. K tomuto datu byla společnost Investiční a rozvojová Praha 3, a.s. také vymazána z obchodního rejstříku.

Městský soud tedy vydal rozsudek vůči subjektu, který k datu vydání rozsudku již neexistoval a tomuto subjektu uložil, jak má v dalším řízení postupovat a současně jej zavázal k náhradě nákladů řízení.

Tímto postupem se městský soud dopustil zmatečnosti řízení z důvodu absence podmínky řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou je třeba rozsudek městského soudu bez dalšího zrušit. Pro podporu uvedeného závěru lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 Ads 11/2004 – 84, ze dne 10. 6. 2004, č. j. 2 As 30/2004 – 68, a ze dne 12. 8. 2012, č. j. 6 Ads 79/2012 – 27. Je nutno doplnit, že Nejvyšší správní soud nemá žádné pochybnosti o tom, že původní žalovanou, jakož i jejího právního nástupce, je nutno považovat za povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013) mezi tyto subjekty patří i osoby soukromého práva, pokud u nich převažují znaky svědčící o jejich veřejnoprávní povaze, což je v dané věci splněno.

Nejvyšší správní soud se i přes výše uvedenou vadu z důvodu procesní ekonomie zabýval i námitkami směřujícími do merita věci. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v žalobě požadoval, aby městský soud vedle druhostupňového rozhodnutí povinného subjektu zrušil i rozhodnutí prvostupňové, a současně nařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace ve smyslu ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím a městský soud se těmito návrhy nezabýval.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel skutečně v žalobě požadoval (v bodu I. a II. petitu žaloby), aby městský soud vedle druhostupňového rozhodnutí zrušil i předcházející rozhodnutí a (v bodě III. a IV. petitu žaloby), a aby vyslovil, že správní orgán je povinen poskytnout stěžovateli kopie uzavřených smluv s vítězným uchazečem u veřejných zakázek vedených v ISVZ pod ev.č. 60040249, 60047065, 60045015, 60053340, 60060906, 60051091, 60048004, 60044251, 60034661 a 60030216, jakož i kopie faktur a jejich příloh vystavených na základě citovaných smluv. V posledním bodě petitu žaloby (v bodě V.) požadoval, aby městský soud uložil povinnému subjektu povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.

Podle ust. § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Na základě ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. je tedy soud oprávněn zrušit napadené správní rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení a odst. 3 citovaného ustanovení soudu

pokračování

umožňuje současně se zrušením napadeného rozhodnutí zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Správní soudnictví je ovládáno principem kasačním. Krajský (městský) soud může napadené správní rozhodnutí pouze zrušit (s výjimkou upravenou v ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., jedná-li se o rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt), a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale i rozhodnutí jemu předcházejícího, je výlučně věcí úvahy soudu a je mimo dispoziční sféru účastníků řízení. Pokud žalobce takový postup navrhne, soud jím není vázán a nepovažuje-li takový postup za potřebný, nerozhoduje o něm. I za této situace je však jeho povinností se s tímto návrhem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat. Pokud se s takovým návrhem nevypořádá, jedná se o vadu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70).

Odlišně je však procesní postup soudu upraven v zákoně o svobodném přístupu k informacím, podle něhož v daném případě městský soud postupoval. Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Zatímco tedy ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. ponechává na úvaze soudu, zda spolu s rozhodnutím odvolacího správního orgánu zruší i předcházející rozhodnutí, ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím žádný prostor pro úvahu soudu neposkytuje. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně zrušit a nařídít správnímu orgánu I. stupně poskytnout požadované informace. Toto ustanovení tedy zavádí do soudního řízení správního ovládaného primárně principem kasačním prvky principu apelačního (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 73, publ. též pod č. 1469/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 – 89).

Z napadeného rozsudku však není zřejmé, z jakého důvodu městský soud nepostupoval podle ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud nijak nezdůvodnil, z jakého důvodu zrušil pouze druhostupňové rozhodnutí, resp. z jakého důvodu nenařídil povinnému subjektu poskytnutí požadovaných informací.

Je třeba doplnit, že podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu je možno podle ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím postupovat primárně v případě, že je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné. K tomu srv. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013 – 36, ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 – 33, a ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 – 65. V posledně citovaném rozsudku se uvádí, že „Soud tedy musí nepochybně nejprve přezkoumat důvody, na nichž je založeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve spojení s rozhodnutím o odvolání. Pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o

svobodném přístupu k informacím.“ Z tohoto rozsudku však současně vyplývá, že k aplikaci citovaného ustanovení je krajský (městský) soud oprávněn přistoupit i v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to např. v případech, kdy by správní orgány svévolně vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti, tj. např. tehdy, pokud správní orgán opakovaně v téže věci vydá nepřezkoumatelné rozhodnutí. Mohou totiž být situace, kdy správní orgán bude svévolně vydávat nepřezkoumatelná rozhodnutí buď vůči témuž účastníkovi v různých věcech, anebo vůči různým účastníkům ve vztahu k obdobné žádosti, aniž by v takovýchto věcech byly posuzovány složité právní otázky, respektive aniž by takovéto složité právní otázky již byly interpretovány správní judikaturou. Taková svévole správních orgánů by představovala hrubé porušení ústavně zaručeného práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod). Ostatně i městský soud opakovaně dospěl k závěru o možnosti aplikace ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i v případě nepřezkoumatelných správních rozhodnutí (např. v rozsudku ze dne 7. 11. 2012, č. j. 10 A 9/2012 – 83, ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 184/2008 – 38), tedy postupoval ve shodě s výše uvedeným právní názorem.

V nyní posuzované věci však jakákoliv přezkoumatelná úvaha městského soudu ve vztahu k návrhu na postup ve smyslu § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím absentuje. Městský soud bez dalšího zrušil druhostupňové rozhodnutí a nezdůvodnil, z jakého důvodu nepostupoval podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Byť toto pochybení nemusí za stávající judikatury (od které není nutné se odchýlit, neboť umožňuje postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i v případě nepřezkoumatelných správních rozhodnutí) samo o sobě vést ke zrušení rozsudku správního soudu (viz např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70), je v daném případě s ohledem na výše uvedené třeba, aby se městský soud při respektování právní úpravy a judikatury vypořádal i se stěžovatelovým návrhem na postup ve smyslu ust. § 16 odst. 4 in fine zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že městský soud nesprávně rozhodl o výši náhrady nákladů řízení, protože mu nepřiznal odměnu za repliku k vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností této stížní námítky. Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je totiž kasační stížnost, která směřuje proti výroku o nákladech řízení, nepřípustná. Touto otázkou se zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 6, z něhož vyplývá, že ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je aplikovatelné pouze v případě, je-li kasační stížnost podaná výlučně proti výroku o nákladech řízení. Pokud je však kasační stížností napaden také jiný výrok, je přípustná. V daném případě kasační stížnost nesměruje pouze proti výroku o nákladech řízení, a proto je námitka týkající se nákladů řízení přípustná. Nejvyšší správní soud se proto zabýval její důvodností.

Stěžovatel byl v řízení o žalobě zastoupen na základě plné moci advokátkou Mgr. Petrou Bielinovou. Součástí soudního spisu je podání nazvané replika ze dne 5. 3. 2012, v níž je reagováno na argumentaci obsaženou ve vyjádření původní žalované k žalobě. Z napadeného rozsudku přitom nevyplývá, že by se městský soud zabýval otázkou, zda

pokračování

měla či neměla být přiznána stěžovateli odměna i za tento úkon. V jeho odůvodnění pouze uvedl, že „Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna Mgr.Petry Bielinové, advokátky, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby,) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu.“ Z odůvodnění tak není zřejmé, z jakého důvodu městský soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení za repliku. Městskému soudu přitom bylo známo, že stěžovatel učinil prostřednictvím své zástupkyně předmětné podání (viz str. 3 rozsudku, kde městský soud repliku rekapituluje.) Městský soud přesto, že mu byla stěžovatelova replika známa, nezdůvodnil, zda má, resp. proč nemá, stěžovatel nárok na náhradu nákladů řízení spojených s tímto úkonem. V tomto ohledu lze rovněž spatřovat pochybení městského soudu. Úkonem ve smyslu ust. § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je písemné podání nebo návrh ve věci samé.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu